

DE LA VIDA ANECDÒTICA

I

CONTEN que Anatole France rebia de bon grat als poetes joves i als novel·listes barbamecs, que somnien de transformar el nostre planeta en un paradís terrestre. Els rebia amb benevolència i els induïa a esperar temps millors.

—Mestre—li demanava un d'ells—heu llegit el meu llibre de poesies?

—Certament. M'hi he delectat tota la nit. Vaig començar-lo a primeres hores de la tarda i no vaig poder cloure ull, sens haver-lo acabat.

—Oh! us burleu de mi, vos no l'heu pas llegit.

—No sigueu incrèdul, en voleu una prova? Vaig a indicar-vos la més bella poesia del vostre llibre. Es a la pàgina 84. En ella heu posat el millor de la vostra ànima. Admirable pàgina. Gosareu dir encara, que no he llegit vostres poesies?

—Mestre, jo us demano perdó. Estic veritablement confòs. Mercès! Mercès!

El brau xicot, amb el cor ple de joia, pren a part als reunits.

—Es extraordinari! El mestre ha llegit el meu volum. Ell l'ha llegit! Es en efecte a la pàgina 84 que es troba la més bella poesia meua. Ell admira aquest poema. Ah! quin honor per mi!

I ell s'en va, ple d'orgull. En haver sortit, algú demana al pare de *Thaïs*:

—Mestre, és cert que heu llegit el seu volum? Jo el conec, i no és possible que us en hagueu empassat més de dues pàgines.

—Vos ho havieu cregut? Doncs bè, tinc de confessar-vos que no l'he pas llegit.

—Més llavors, per quin atzar la pàgina 84 resulta que és la millor del volum?

—Home, no sigueu ingenu! jo hauria pogut citar una altra pàgina qualsevol. Un poeta jutja sempre que qualsevol de les seves poesies és la millor.

—I si hagués resultat que la pàgina 84 era blanca?

—Veus aquí que m'hauria trobat amb un compromís, i que la meua resposta hauria estat un veritable trencacolls. Però, quan un hom altera la veritat per benevolència, estimat amic, cal comptar amb la indulgent complicitat del cel.

Richard Kipling fou víctima, recentment, en el «Times», d'un mixtificador qui envià a n'aquest diari un poema titolat *La Vella Guàrdia* i signa fredament amb el nom del poeta.

El poeta no en fou pas entutjat:

Digué simplement:

—Aquest poema és detestable.

—Nosaltres som del mateix parer: declara la redacció del «Times»—però l'hem incertat creient senzillament que era vostre.

Una història de Maurice Dekobra:

En un departament d'un tren, a Brighton, viatja sol i endormiscat un senyor gros, —puja un altre viatger qui diposita sobre la malla, damunt mateix de l'esmentat senyor, una cistella amb un fardell.— En el transcurs del trajecte, cauen unes gotes damunt el rostre del senyor endormiscat, qui es revetlla sobtadament. La seva qualitat de bebedor empedernit li fa posar el dit damunt del líquid i acostar-se'l als llavis tot seguit, amb un cert esverament, interroga al company recent arribat, dient-li:

—Whisky...?

—No —respon l'altre— fox-terrier...!!

Trad. R. V. C.